

תְּחִלָּתוֹ

2014 - 05 - 57

CÍSAŘSKÁ HYMNA

RAKOUSKO-UHERSKÉHO MOCNĀŘSTVÍ

Zachovej nám, Hospodine, Císaře a naši zem!
Dej, ať z víry moc Mu plyné, ať je moudrým vladařem!
Hajme věrně trůnu Jeho proti nepřátelům všem;
osud trůnu Habsburského Rakouska jest osudem!

Plňme věrně povinnosti, chraňme právo počestně,
a když třeba, s ochotností v boj se dejme statečně!
Na paměti vděčně mějme slávu vojska vítěznou;
jmění, krev i život dejme za Císaře, za vlast svou!

Čeho nabyt občan pilný, vojín zbraní zastávej;
uměním i vědou silný duch se zmáhěj, jasně skvěj!
Bože, ráčiž slávy přítí, žehnej vlasti milené;
slunce Tvé nechť v míru svítí na Rakousko blažené!

Stůjme k sobě každou chvíli: svornosti jenom moci dá;
spojené kde vládnou síly, snadno vše se vykoná.
Když se ruka k ruce vine, pak se dílo podaří;
říš Rakouská nepomine: sláva vlasti Císaři!

Císaři po boku vládne, rodem, duchem spřízněná,
v kráse, kteráž neuvaďne, Císařovna vznešená.
Bože, ráčiž rozkvět nový Habsburskému domu dát!
Františku Josefovi, Alžbětě rač požehnat!

Rozpomeň se, Hospodine na svou nejvěrnější říš!
Její sláva nepomine, vždy jí znovu obrodíš!
Koruna dnes stále kryje, mocný panovník v trůn!
Navždy žije monarchie, Habsburský jí vládne dům!

Hudba: František Josef Haydn 1732 -1809, na základě chorvatské lidové písně „Vjutro rano se ja stanem“,
text : Jan Gabriel Seidl 1804 -1875

(Na kufru Akrastanova praděda je reprodukce Maxe Beckmanna:
Die nacht, 1918)

Z FRONTY

Zakopáni již celý věk na prostějovské frontě
padáme únavou. Boje ustávají, na některých
úsecích už je klid. Jinde ještě vzkvete boj, pak
ustane. Pozici snad udržíme. Teď už určitě.
Nemohou polevit ti v první linii. Ještě i
hromadný útok můžem očekávat, však
v zázemí se scházejí generálové s papaláši a
nad mapami horečně jednají, co dál. Snad už
brzy dočkáme se tedy konce. Bude svět stejný
jako dřív? Jen těžko.

Někteří s metály, jiní si budou léčit rány.
Snad počkali druzi, družky, snad domov ještě
domovem. A budem vzpomínat. Jak ve Velké
válce jsme uspěli, kdo jako hrdina se nebál
ostré střelby, kdo na dovolence se zranil a ne
na frontě, památky budeme vyťahovat z kapes
a předvádět těm, kdo to nezažili.

A ohňostroj snad bude a velká přehlídka
všech zbraní. Ti nejlepší tam budou mašírovat
a okázale zdravit davy kolem a někteří
řeknou, taky jsem moh' mašírovat! Ale maršál
Tenaten si na mě zased'.

A diplomy a věnce z vavřínu, a někomu snad
i socha.

Akrastan

ČERNÁ RUKA PLÁN ÚTOKU

Kterej kretén to sem poslal?

Tuhle otázku jistě znáte. Používají ji i porodci, i účastníci. Pokud jde o inscenaci O Dolfíčkově a Vlastě, tak odpověď na otázku „Kterej kretén to sem poslal?“ zní: Máša, Akram, Renda a Máta (tj.: Marie Nováková, Akram Staněk, Renata Vordová, Matěj Samec). Ano, byli jsme to my a jsme na to hrdí. A jsme rádi, že sága rodu Jílků (posléze Černíků) s vámi tady v Duze tak radostně komunikovala. Tehdy v krajském kole jsem byla porodkyní a musela být kritická, ale teď jsem blbka a můžu jenom blinkat emoce. Takže: Jééééé, já jsem se taky narodila v Chebu a pak žila v Plzni. Jéééé, já vim, jak vypadá trať do Plesný. Jéééé, Roman se nám střelil do tématu Yperit. Jéééé, diváci tají dech, když mají tajit dech, smějou se, když se maj smát a bojí se, že se Romanovi už nikdy nepodaří zavřít ten zatrápenej kufr. Možná, že to není divadlo poezie, možná tomu občas padá řemen, ale ještě mi letos nic nezvedlo náladu tolik, jako Dolfíček a Vlasta.

(Máš)

POSTMODERNA - postavme se z toho na hlavu!

(zuz)

PS: Pozor na bílý gatky!

(krast)

DNES - SOBOTA 21. června

8.00 - 8.30
Přednáškový sál ND
Hledání hlasu
Ztratili jste hlas?
Naleznete jej na hlasové rozcvičce v přednáškovém sále spolkové části Národního domu. Určeno sólovým recitátorům 3. kategorie a všem dalším zájemcům

8.35 - 8.55
Jeviště MD
PREZENTACE RECITÁTORŮ
SÓLISTŮ 3. KATEGORIE

9.00 - 10.40
jeviště MD
PŘEHLÍDKA RECITÁTORŮ
SÓLISTŮ 3. KATEGORIE

11.30 - 13.00
Přednáškový sál ND
Rozborový seminář
3. Kategorie

13.15
jeviště MD
ÚstaF - voiceband.cz, Brno
Vytrženo z čítanky - různé texty z čítanky
Režie: Zdeněk R. Šturma

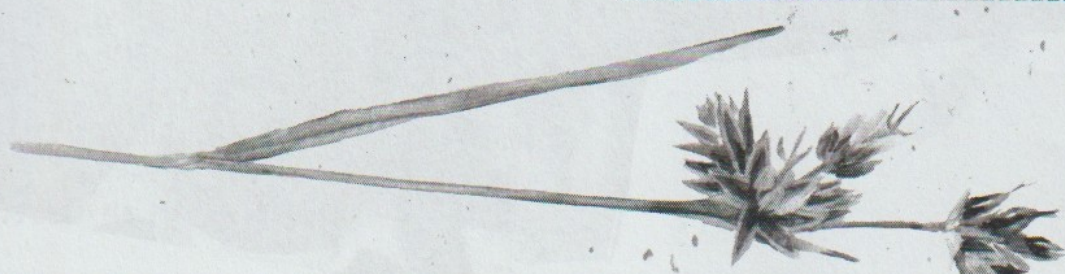
14.45 - 16.15
DUHA
Hodnocení poroty divadel poezie
(divadlo NAJT, TYAN, ÚstaF - voiceband.cz)

17.00
MD
Inspirativní představení
Divadlo ŠPORTNIKY Gagarin!

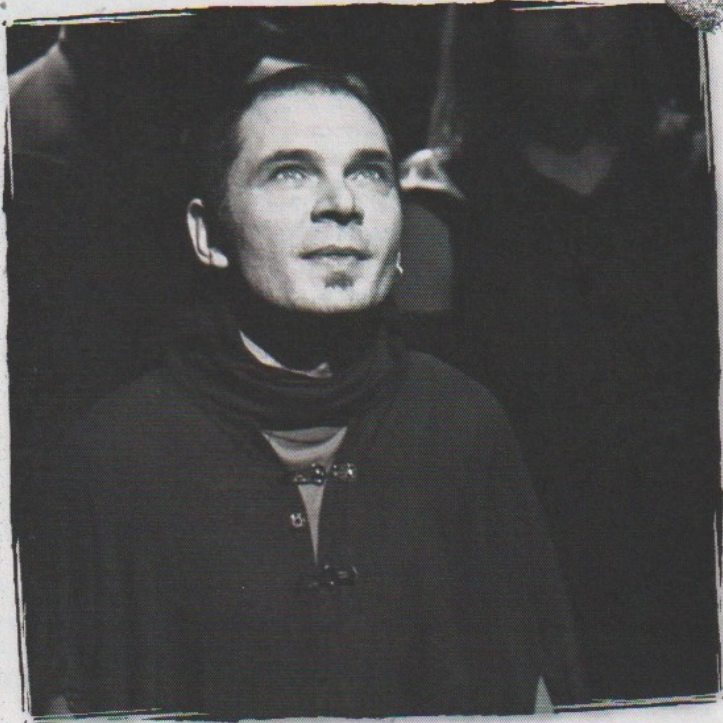
19.00
DUHA
TO NEJLEPŠÍ NA KONEC...
Závěrečný večer 57. ročníku
Wolkrova Prostějova
s předáním cen festivalu

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE,
tentokrát na náměstí T. G. Masaryka

21.30 hodin
BURMA JONES - comeback
plzeňské pop-rockové
kapely

Z PLÁNU ÚTOKU

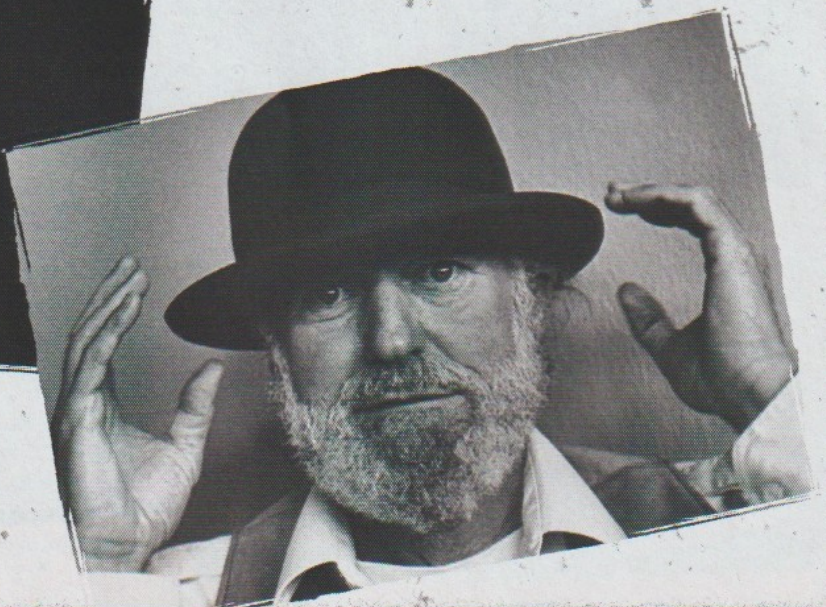
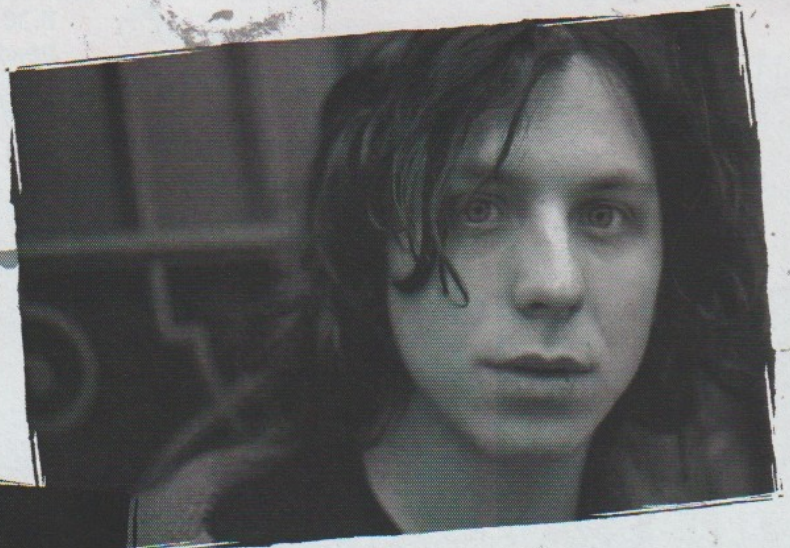
ÚstaF - voiceband.cz, Brno
Vytrženo z čítanky

Leccos z čítanek interpretováno voicebandově.

Režie: Zdeněk R. Šturma

Sólový přednes III. kategorie

Smrt si jde pro básníka! Nastává Revoluce!
Někdo bude dezertovat a někdo je Na cestě do
Sovětského svazu. Bude se recitovat, dokud všichni
nechcípnou: Vyvrcholení radostných slastí. Třetí
rozměr. Co vidím ráno jako první? Mrtvého
Florentskýho mnicha a Šípkovou Růženku. A další
Pohádky. Fuckit in. Nojo, nakonec jdou vždycky
starci a děti. Tak na věčnost!

VÝSTROJ A VÝZBROJ - STÍHAČKY

POPRAVDĚ ŘEČENO, KDYŽ 1. SVĚTOVÁ VÁLKA ZAČALA

Představy o bojových možnostech letadel byly naivní. Soupeřící generality si dovedly tak akorát představit, že dvoumístné pozorovací letouny budou poletovat nad bojištěm a hlásit/fotografovat pozice a pohyb nepřítele. Vzájemný vzdušný střet se pokládal za vyloučený, když se věřilo, že setkání ve vzduchu by bylo jenom dílem náhody. Jenže letouny se potkávaly kupodivu často a nepřátelští aviatiči si zpočátku ve vzduchu navzájem salutovali. Nic jiného jim ostatně nezbývalo, když létali neozbrojeni.

To se ale po pár nedělích změnilo. Polní velitelé si záhy uvědomili vražednou účinnost leteckého pozorování a po vzdušných aparátech posléze páliho všechno, co mělo hlaveň. Také posádky letadel si začaly brát z vlastní iniciativy do vzduchu osobní zbraně, pistole a pak karabiny, a místo salutování po těch druhých střilet. Již v říjnu 1914 francouzský pilot Navarre manévroval tak obratně, že jeho pozorovatel z pětiranné karabiny těžce zranil pilota německého stroje Aviatik a donutil jej k nouzovému přistání na louce. Načež Navarre přistál vedle a Francouzi se všemi vojenskými počtami přijali kapitulaci Němců. Tehdy asi vznikl mýtus o rytířích nebes.

O vznik první rzye stíhací letecké jednotky se zasloužil německý rytmistř Oswald Boelcke. Na jaře 1916 měli Němci na frontě 100 stíhacích Fokkerů typu E a Boelcke přišel s návrhem sestavit speciální jednotku z pilotů, kteří by měli dostatek temperamentu a odvahy, aby dokázali sami od sebe se vrhnout na protivníka. Stíhací pilot byl totiž v letounu sám, nestál za ním nikdo, kdo by mu velel, kdo by ho mohl usvědčit ze zbabělosti. Zcela sám se musel vyrovnat se strachem, dokázat napadnout protivníka. Boelcke objel jak západní, tak východní frontu, a osobně si vybral piloty. Byl mezi nimi i Manfred von Richthofen, pilot, který se pak stal vůbec největší leteckou legendou 20. století.

Princip stíhacího boje záležel v tom, že protivník se dal zaměřit jenom zezadu v ose letu, takže každý stíhací pilot především usiloval o to, aby zaujal pozici za ocasem nepřátelského letounu, který pochopitelně dělal vše pro to, aby se vykroutil, či nějakým trikem se naopak on dostal za ocas pronásledovatele.

Pro válečnou propagandu byl stíhací pilot ideálním prostředkem. Navazoval na představu o rytířském válečníku na koni. Konstrukce stíhacího letounu umožnila vzkřísit tento mýtus v plné parádě. Tak jako v té dávné minulosti i nyní došlo ke zvratu ve vojenství, když elitně cvičený bojovník zase musel umět nejen bojovat (střilet), ale také řídit „vzdušného oře“, a mistrovství v jednom podmiňovalo mistrovství v druhém. Nemohlo být individuálnějšího bojovníka, než byl jezdec na koni a - pilot jednomístné stíhačky. Tato rytířská aureola byla podporována všemi prostředky, noviny začaly pilotům počítat sestřely jako skóre při turnaji a Francouzi zavedly pojem „eso“ pro stíhacího pilota, který sestřelil nejméně 5 protivníků, a napřed s přimhuřováním očí, a pak zcela cíleně (především v Luftwaffe za 2. světové války) vznikla i specifická letecká heraldika, která rytířský mýtus jak pro veřejnost, tak pro vlastní morálku pilotů, ještě stvrdila.

ČEPOBITÍ

Hodnocení recitátorů

1. kategorie, pátek

Vrzák: Doufám, že všechno proběhne v klidu a míru a hodnocení budete vnímat s vysokou mírou statečnosti. My občas mluvíme terminologií, kterou nemusíte chápat, tak se vždycky ptejte. To, co od nás uslyšíte, berte jenom jako jistou inspiraci. Budeme se snažit strávit tohle odpoledne jako debatu, ne jako přednášku.

Doubrava: Já odjíždím hned po hodnocení, ale vrátím se, takže budu zase k dispozici po druhé hodině v noci, nebo zítra.

Anna Žáčková

Ch. Brontëová: Jana Eyrová

Kročá: Mám problém s vypravěčským hlediskem, dle mého by to celé měla vyprávět Jana a ne objektivní vypravěč. Od vás to zní jako věcný záznam. Tak jak je to vybráno, seškrtáno, se to dá interpretovat, ale vy máte nešvar, že zvláště kladete akcenty (předvádí). Můžete to klidně přece říkat po smyslu. Akcentujete nedůležité věci. V první kategorii se opakovaly problémy s technikou mluvy.

Vrzák: Něco s vnitřní energií, která u vás není ovládána. Vy vždycky na konci věty zrychlujete (předvádí). Je to celé retrospektiva? Jestli ano, tak byste to musela interpretovat jako vzpomínku. Vy se v každé části příběhu snažíte být natolik při tom, že to paradoxně vyzní všechno stejně. Problém u většiny z vás: nemáte nevyřešeno, jestli mluvím za postavu, nebo za vypravěče.

Marie Syptáková

J. Juračková: Baltik

Hrachovinová: Já jsem se na to hrozně těšila. Maličkej textíček o moři, který je moje velká láska. Vyznání moři. No, ale ono k tomu nedošlo. Velmi tichoučko, bez energie. Proč spěcháte? Čím je kratší text, tím více byste měli přemýšlet o tom, že text není jedna placka.

Lhotská: Jsou lidé, kteří potřebují k životu moře, myslela jsem si, že proto jste si ten text vybrala, ale ve vaší interpretaci jsem žádnou silnou potřebu bejt s mořem necejtila.

Michaela Palaščíková

B. Hrabá: Diamantové očko

Vrzák: Chválím dramaturgický výběr. Dojímalo mě to: Dostatek energie. Ona byla tou dívkou. Jediné: Možná neprozrazovat tak brzo, že ta dívka je slepá. Nějaké přeřeky. Důležitá je volba celistvého obrazu u Hrabala obzvlášť, nefázovat tolik. Fatální chyba: Nepromyšlení jednoho obrazu. Dívka přiměje svou pozitivitu muže, aby začal mluvit o smrti svého otce. On vystoupí, vlak se rozjíždí a ten muž běží za vlakem, volá a chce jí příběh dopovědět. Je nevhodné, že to Michaela taky volá, působí to jako na trhu (předvádí), je ale důležitý zachytit tenhle mikrookamžik, tu zoufalou potřebu svěřit se. dále vyznání Hrabalové genialitě

Martin Mokřý

Woody Allen: Kdyby byli impressionisté dentisty

Kročá: Utíkej vám detaily. Texty nejsou poskládány tak, aby spěly jasně k pointě. A zapracujte na humorných detailech.

Hrachovinová: Každý ten dopis má pokaždé stejné oslovení, ale každý ten list je psán v jiném rozpoložení, je chybou, že říkáte to oslovení vždy stejně.

Silvie Mlynarczyková

Stesk po milém

Máša si není jistá, že zrovna tohle oslovení patří k tomuhle výkonu, tak alespoň doufá

Doubrava: Detailní vyhrávky, které zastínily příběh samotný. Ten text sám o sobě je trošku kostrbatý, no. Neřekla jste „Miluju tě“, ale „Miluju.“

Marie: Já jsem řekla „Miluju tě.“

Doubrava: Jo? Tak to zaniklo... Důrazy to získávalo divnej osudovej nádech, pomohla by věcnost.

Lhotská: Oslovalo mě, jak jste začala dychtivě. Vy jste to pojala jako monolog, máte herecký talent a máte potřebu to zahrát. Uteklo vám sdělení.

Kročá: Perete se se sentimentem textu, který prostě je sentimentální. „Kapičky přistanou v rozcuchaných vlasech.“ To bych chtěl teda vidět, jak jí slzy stříkají do vlasů. Tuhle větu prostě nemůžete dokázat sdělit věrohodně.

Ondřej Kvěch

S. Leacock: Kterak si vypůjčil sirku

Doubrava: Dobré gradace. Lepší stavba postav než v krajském kole. Konec zahozený, utekl jste ze situace.

Vrzák: Jakej je psychickéj stav toho chlapa na konci?

Ondřej: Na konci už je naštvanej, i z něho se stal nepříjemnej člověk.

Vrzák: To já cítím jako velikou chybu, já myslím, že je zoufalej, ale pořád slušnej člověk. Ze zoufalství toho chlapa hodí pod tramvaj. To jak to děláte vy je proti smyslu Leacockovský komiky. Vy do toho hrozně šlapete (předvádí). Je to nepřehledné.

Hrachovinová: Humor nespočívá v dialozích, ale v překvapivém vývoji. Mám tu napsáno: zajímavěj interpret.

Lhotská: Vono je to těžký.

Eliška Ječová

I. Vyskočil: Jak jsem neprokázala dramaturgický talent

Doubrava: Za koho mluvíte? Jako byste skákala z postavy do postavy.

Vrzák: Ten příběh by mohl mít pěknou nástavbu, nabízím: že ta škola a ty lidi v ní jsou tý holce pro srandu. Šla by tam takováhle rafinovanost vyrobit. To je ale vo level vejš, než jak jste to dělala vy.

Lhotská: Chybí mi osobní angažovanost postavy.

Markéta Masárová

Eva Enslerová: Tančím

Hrachovinová: Znělo to nezúčastněně. Chybělo sdělení problému. Chtěla bych cítit naléhavost toho zápasu tancem. Působilo to ale chladně a vypočítavě.

Vrzák: Život je tanec a funguje pořád, v průběhu všech věků - to je v tom textu. (demonstruje na příkladech z textu). Postrádám ve vaší interpretaci logiku. Co na mě má zapůsobit? Co je důležitý?

Hrachovinová: Falešný prvky. Musí to být věrohodný, přece!

Lhotská: Ani pohyb odnikud nikam nesměřoval.

Všichni: Póza.

Barbora Doležalová

Milan Kundera: Nedotýkej se mne

Vrzák: Já ti prozradím sladký tajemství: Milan Kundera by tuhle knížku nejradši posbíral po celým světě a všechny výtisky spálil. On to považuje za velkej omyl. Já se mu nedivím. Já chápu, proč sis vybrala tuhle intimní poezii, ale ona není dobrá a tys tomu moc nepomohla. To, že ti není vidět tvář je nedostatek. Sykavky. Mám pocit, že v posledních verších je jakási divokost a dravost té holky, to tam nebylo. Ale i kdybys to tam dostala, tak by to bylo kýčovitý. Rozhodně pracuj na své otevřenosti, ale na kvalitnějším textu.

Lhotská: Když holky recitují, děje se jim takováhle věc: mají pocit, že všichni musí vědět, jaké emoce prožívají. Pozor! Emoce musí být zpracované, musíte se hlídat.

Sarah Stambolidisová

Shaun Tan: Spodní proud

Máša než se zorientovala, tak bylo vše řečeno.

Mluvílo se o divném rytmizování, zdouhavosti, problému, jak takhle zvláštní text sdělit, ale jinak dobrý.

Adéla Pondělíčková

S. Perkinsová: Polibek pro Annu

Doubrava: Stejně tempo. Pracujte se změnou rychlosti.

Vrzák: Škoda některých škrťů. Haptickej moment s matkou je důležitěj, vytváří zajímavěj kontrast. Kdyby jste ho vrátila, ta by to pomohlo k vyjasnění finále. Jste nesmírně sympatická, velmi vtipná, ale na konci volíte technické zpomalování, nepřirozeně si budujete velké finále. (předvádí)

Pauzama a falešnějma důrazama si seberete kouzlo. **Hrachovinová:** Fajn energie. Téma je vám jasný. Moc pěkněj výkon, pracujte na tom dál.

Kroča: Moc pěkně pasáže o té americké skvělosti.

Kamila Kolářová

W. Allen: Odmítnutí

Máša musela na vzduch, nezaznamenala.

ČEPOBITÍ

Soňa Mucinová

V.Vokolek: Vernisáže

Kročá: Jednotlivé vernisáže se mění v herecké etudy, vypadá to, že se chcete předvádět. Nechápu práci s vlasy. Jak jste na toho Vokolka přišla?

Soňa: Vokolka jsem začala číst nedávno. Líbil se mi jeho nadhled, aniž by někoho shazoval.

Kročá: Text mi dává možnosti, ale i hranice. Vy musíte s těmi hranicemi bojovat.

Lhotská: Proč nám to říkáte? Proč akcentujete každé slovo? Když je důležitý všechno, tak není důležitý nic. Proč jsme za blbce? Vy chcete, aby to bylo jedinečné, to oceňuju, obzvláště dneska, když jsme všichni globalizovaný, ale nevím jestli je tenhle způsob vhodný. Nejde jenom o to schválně to dělat jinak.

Soňa: Já jsem vás nechtěla shazovat.

Hrachovina: Konstrukt bylo to nejvýraznější, ale sdělení chybělo. Máte na víc.

Lhotská: Vy jste nás tak zavalila, že já vůbec nevím, co jste nám chtěla říct.

Vrzák: Ten text v sobě má zdánlivou namyšlenost.

Soňa: To mi přišlo legrační.

Vrzák: Ale nepůsobilo to legračně. Působilo to tak, že nám chcete předvést obrovskou paletu prostředků. Chce to lepší volbu materiálu. Scházela mi lehkost. pro mě to bylo zatěžkaný předvádění, záumně přes hlavu se to interpretuje.

Hrachovinová: Zbytečně se na všechno tlačí. Postrádá to najednou hravost.

Vrzák: Já nemám nic proti Vokolkově textu, ale myslím, že ho nepsal takhle jandlovsky, že je to spíše publicistika a není vhodný pro váš záměr.

Gabriela Sucháčková

H. Doskočilová: Příběh zlatého kókršpaněla

Hrachovinová: Vy jste taková neslyšná. Vy vždycky nasadíte a pak už nic, takzvané Lukavského padáky (předvádí). Text je psaný z pozice pozorovatele, který sleduje holku, to tam nebylo. Zabýváte se dílčími pointami a uniká vám celek, stavba textu.

Lhotská: Když si vyberete prózu, tak nejdůležitější je vyprávěč. Proč ten příběh napsal a proč ho vypráví. Na to zapomínáte. V tomhle textu je nejdůležitější, že podceňujeme mladý lidi, tohle se dá sdělit skrze věty mimo dialogy. Když se moc vyžíváte v přímých řečech, tak téma uniká. Sdělujte informaci. Jo?

Gabriela: Jo.

Anna Faldusová

K. H. Mácha: Máj

Kročá: Byl jsem velmi zvědavý, co se s tím bude dít. Je to kráceno takovým způsobem, že z toho vylézá ten Jarmilin příběh, ale bez pointy. Prvních pár veršů, které známe, interpretka zahazuje, což je v pořádku, pak ale z toho začne vylézat Mácha se vši svou silou. Mě to bavilo, ale mám připomínky k prostřední pasáži: ve vaší stylizaci se to nedá udělat. Je to tak vážné, že to z vaší stylizace činí nesmysl. To

závěrečné třikrát jinak Jarmilo je nesmysl, jde to proti vaší interpretaci. Uvádí další příklady nesmyslných interpretací.

Hrachovinová: Honíš moc zajíců. Chceš ukázat svůj přístup k Máji, vyprávět o Jarmile atd. Působí to pak jako umělý konstrukt.

Anna: Já jsem chtěla z pohledu pubertáka ukázat, že to každé zná...

Vrzák: A proč je to špatně že to každé zná?! Mě to připadá jako vulgarizace lásky! Máte viditelné předpoklady, je to promyšlené, ale pro mě je to pubertácky vulgární. Proč je trojverší o jezeru vytaženo tak jiným způsobem?

Anna: Protože je to miň romantický, než ten zbytek.

Vrzák: Vždyť to je romantický.

Lhotská: Mácha vás zradí, on je prostě moc silnej. S dobřejma básníkama se holt bojuje špatně.

Doubrava: Chápu konstrukci, bylo mi to jasný hned. Říkal jsem si: Teď mě bude dlouze přesvědčovat, že ten Máj všichni známe.

Vrzák: Já tomu konstruktů nerozumím.

Veronika Janíčková

Ray Bradbury: Srpen 2026

Kročá: Je obtížné ... jak učinit ten text zajímavým? Jak ho přenést na jeviště? Mě to prostě trochu nudilo. Klíč k tomu, jak si s tím pohrát, je skrze kurzívy. Tik, tak děláte docela dobře, ale to jak děláte hlas z kuchyně (promluvy domu), je už docela archaické. Dneska už přece máme takovou techniku, která zní zcela přirozeně. Působivá pasáž ke konci (pět siluet), ale zaniknou důležité věty

před informací, že je to poslední dům a město září radioaktivní září - vy tyhle věty říkáte do země, to je problém. My musíme s hrůzou postupně zjišťovat, co se vlastně stalo. Zajímavé je, že Bradbury nenáviděl techniku, sám psal na stroji. Ten příběh by měl být postaven na lidech, kteří zmizeli.

Vrzák: My bychom si měli umět představit, jak ten dům je neuvěřitelná technická záležitost, jaký všechny senzory tam jsou. Je úkolem interpreta nám tu představu předat. Kontrapunkt toho textu je fakt, že je to země bez lidí. Vám se nepodařilo tohle předat.

Lhotská: Vy ty technické vymoženosti popisujete tak, jako že je překvapivé, že je něco takového možné, ale měla byste to říkat jako absolutní samozřejmost.

Michaela Kaczmarková

W. Allen: Nalezené rukopisy

Vrzák: Já mám pocit, že to prostě nevyšlo. Je to strašně náročné. Tyš prostě tak podala ten příběh, ale Allenův text je inteligentnější.

Michaela: Mě se to dneska nepovedlo vůbec. Rozhodilo mě, že se lidi smějí.

Vrzák: To je samozřejmě strašně těžký pro udržení tempa a rytmu. Je teda ale zvláštní, že se lidi před tím nesmějí. To střídání stylů je strašně vtipný. (předvádí)

Anna Rousková

Radůza: Králíci

Lhotská: Nevytvořila jsi celkovou atmosféru, rozsekala jsi to.

Hrachovinová: Je to transponované myšlení dítěte. Když tohle budete poslouchat, tak na to určitě přijdete, vy nemáte tendenci mrčkovat, pitvořit se, to je dobře.

Zuzana Škopová

V. Hrabě: Infekce

Vrzák: Ženský hrozně rády říkají Václava Hraběte. To je zvláštní. Vypadly vám nějaký verše. Nakolik jste trémistka? Vibrace hlasu. Ta báseň nese různé rytmické hříčky (demonstruje na příkladech). vy ndáváte blbě důrazy a tím porušujete logiku textu.

Barbora Blažíčková

R. Rolland: Petr a Lucie

Lhotská: Je to situace, která může ovlivnit celý život. Ale vy jste to říkala tak, že se v podstatě nic nestalo. Proč se vám to nepodařilo? Říkala jste to příliš lyricky. Možná jste se ostýchala jít na dřev.

Hrachovinová: Jste tak tichoučká.

Lhotská: Ty obrazy jsou krutý, ne něžný.

Kročá: Zlepšit mluvu. (demonstruje na příkladech)

Dominik Morcinek

J. Suchý: Striptýz

Lhotská: Mě jste strašně bavil. Máte dar. Vaše otevřenost, vy jste do toho prostě šel, zkrátka

chlap, kterýho to baví. Rezervy v technice. Práce se stylizací. Bacha, abyste nezůstal v jedné rovině. Pasáž s Bergmanem a Machatým výborná. Utek vám začátek. Výborně postavená pointa. „Pro vaše (paauza) uši.“

Vrzák: Rozhlasáckej fórek. Říkáte čárky, ale my takhle přece nemluvíme, takhle nás učily číst učitelky na prvním stupni, ale je to blbost. (předvádí) A nebo to teda dělejte víc a udělejte z toho styl.

Matěj Nárožný

L. Aškenazy: Vajíčko

Vrzák: Škrtil jste první odstavec. Nerozumím, ale respektuju. Zdáš se mi trochu edukativní. Nedostatky v technice řeči. Přesto ten výkon nebyl špatnej, chytil jsi publikum. Dobře udělanej závěr. Publikum je dojatý. Dopracuj jednotlivé charaktery. Kultivovanost a jemnost pana profesora Kohoutka tam schází. Nepárej se tolik s tou poslední větou. Je to vo životě. Taky dost čárkuješ.

Vojtěch Hejtmánek

Pavel Cmíral: Je pařák a my zíráme

Kročá: Poezie pro teenagery. To je dobré i zrádné. Já mám pochybnosti o kvalitách té sbírky. Ta básnička spojuje strašně mnoho témat. Vztah k otci, vztah k médiím atd. (uvádí příklady blbě napsaných obrazů). Vy i když se snažíte být maximálně autentický, tak se vám to nedaří kvůli tomu textu.

Vrzák: No jo no, vy jste docela dobřej, ale ten text je prostě...no... Blbě pracujete s veršem (předvádí). Podivná intonace, které jde proti logice textu. Řeknem, že támhle jde fantastická holka, ne, že támhle jde fantastická holka.

Hrachovinová: Já bych to reponovala. Vy to říkáte jako vážnou poezii a navíc jako prózu.

Lhotská: mě jste se nejvíc líbil vy jako osobnost. Váš pevný postoj.

Natálie Postlová

Sheila Ochová: Sůl země...

Lhotská: Ten text je určený pro čtrnáctiletou holku. Dáváte do toho hrozně moc podtextů a tím to zatěžkáte. Itelektuálně to zatěžkáte.

NEZNAMÝ VOJÍN

TATO RUBRIKA JE OTEVŘENÁ VŠEM ANONYMNÍM I SIGNOVANÝM PŘÍSPĚVKŮM ÚČASTNÍKŮ PORODCŮ, DIVÁKŮ.

Hranice

Pojďme rovnou k věci. Předložený problém (radši bych ho však vnímal čistě jako podnět k diskusi), týkající se pro mnohé dozajista omlétého sporu o povaze recitace, si podle mne zasluhuje přezkoumání; avšak stejně to vypadá, že budu muset začít trochu obsírněji, abych neskončil rovnou na hranici.

Umění, jako obecné těžce specifikovatelné jsoucní, se během minulých dvou století kompletně vymanilo z jakýchkoliv svazujících pout, ať už ideologických, morálních nebo estetických, a směle vklouzlo do postmoderny (nebo nové moderny, nebo taky do ničeho, tento diskurz vlastně rozvrátil i sám sebe a schopnost se definovat), která (i skrze ztrátu jakýchkoliv hodnot) udělala za procesem umělecké emancipace výraznou tečku. Zároveň v nás díky tomu žije určitá představa (u nás zakořeněná i v kolektivní paměti kvůli režimům minulým) o nedotknutelnosti uměleckého projevu, o jeho ničím neomezené svobodě a jakýkoliv pokus o zásah do těchto liberálních představ se rovná kacírství.

Budu tedy za kacíře.

Již dlouhou dobu vládne univerzální trend tříštění a specializace ve všech činnostech pojících se s lidskou existencí; například studujeme konkrétní povolání, kterých, jak dny běží, stále přibývá - z existujících oborů se neustále osamostatňují nové, s užším a užším zaměřením. Všichni se specializujeme; asi z velké části kvůli tomu, abychom mohli v těch nekonečných davech lidí alespoň někde vyniknout a připadat si, že se ideje individualismu naplňují a že unifikace je stále nadávka. Kvůli tomu mezi sebou všichni v něčem soutěžíme. Každou chvíli vznikají nové disciplíny (v jakémkoliv představitelném oboru lidské činnosti) - tím že se oddělují pomocí lehkých nuancí od těch stávajících. Proto mi přijde nepochopitelné, že se tento trend nedotkl oné recitace - která navenek možná působí konzistentně, ale uvnitř se ambivalentně tříští.

„Spor o recitaci“

Wolkerův Prostějov je, ač se to někomu líbí či ne, soutěžní přehlídka. Sama se tak definovala a je lhotejná, nakolik se snaží tento festival poezie vzbudit jinou představu. Nechápejte mě špatně, já plně souhlasím s tím, že tady o nějakou výhru většinou z nás primárně nejde. Ale na druhou stranu každá oficiální soutěž musí mít pravidla. A nejen ta esenciální, například, že soutěží jednotlivci - dle mého to platí i pro recitaci. Navrhuji tedy svázat umění recitace a zahrnat ho do nějakých vytyčených hranic - pokud je prováděna v rámci takového klání.

Už mi tu hranici stavíte, když já ji stavím umění?

Můj záměr opravdu není zrovnoprávnit šance těch „klasických prkenných recitátorů“ a „revoltujících, experimentujících, hrajících individuů“ před zraky poroty. Já vím, (i když oni si myslí, že

nevím), že jsou šance všech vyrovnané, a klasický konzervativní způsob sdělení poetična může porazit i pódium plné rozmixovaných laboratorních myší. Chápu. Ale to není, oč tu běží. Jde mi o čistotu recitace. O redukci divadelních prostředků. Já vnímám recitaci jakožto formu primárně využívající hlasové dispozice jedince ke sdělení informace - ať už si pod touto informací představíme cokoli. Myslím, že by celému formátu prospělo, kdyby se recitační moloch rozpadl a z jeho popela povstaly jasněji definované disciplíny s co nejjasnějšími hranicemi. Je opravdu tak důležité, že je současná recitace neomezeným prostorem pro jakýkoliv projev, jehož kvality se posuzují natolik subjektivně, že je více než složité dospět k nějakému konsenzu?

Ano, problém hranice mezi recitací a divadlem zůstává nevyřešen. Všechny názory na rozdělení, jež jsem slyšel, jsou pro mne neakceptovatelné. Uvedu zde jeden pro přiblížení, na kterém je vidět jejich obecná disfunkčnost založená na přílišné ohebné subjektivitě vnímání. Bylo mi řečeno, že rozdíl může být veden na základě vztahu interpreta k textu. Pakliže se recitující zaměřuje primárně na text, jenž je nějakým způsobem oddělený od jeho literárního či reálného autora, tedy že recitátor oživuje text, nikoliv postavu, do které by se vžíval - jedná se o recitaci. Naopak by podle tohoto klíče mělo být divadelní podání charakterizováno sjednocením herce a ztvárňované postavy v jedno. Jenže!

Ta hranice neexistuje. Ale měla by.

Myslím, že mi dáte za pravdu, že jsme i letos byli svědky mnoha velmi kvalitních, uvěřitelných splynutí recitátora a literární postavy, z jejichž úst se text linul a nezdálo se, že by s tím měl někdo problém. Často tomu bylo přímo naopak.

Netuším, kde je ta linie, po které vést řez, který by dovolil očistit recitaci od špinících příměsí, kterým bych založil i na tomto festivalu vlastní kategorii jakéhosi divadelního přednesu, monologu nebo jakkoli definované disciplíny (vzhledem k tomu že nejsem teoretik umění, můj pojmový aparát na správné pojmenování nestačí). Dle mého to nemůže být na škodu. Takže mě klidně na tu hranici postavte. Ale ona žádná neexistuje, že?

Nevytvářím manifest s konkrétními kroky, jak ke svým požadavkům dojít. Chtěl bych jen udržet tuto diskusi živou, i když se mnohým zdá, že je to s ní tak nějak stále dokola. Jenže mnoho problémů, více či méně malicherných nebylo vyřešeno po staletí, tak proč nedat tomuto „dalších 30 let“.

(Miguel)

EUROPEANA

Patrik Ouředník

Patrik Ouředník se narodil roku 1957 v Praze a od roku 1985 žije v Paříži. Překládá z francouzštiny (Rablais, Jarry, Beckett, Vian aj.) a z češtiny (Hrabal, Holan, Skácel, Wernisch aj.). Ve Francii uveřejnil řadu literárních a společensko-kulturních statí a uspořádal několik publikací včetně prvního francouzského sborníku o Vladimíru Holanovi. Do povědomí českého čtenáře vstoupil především jako autor Šmírbuch jazyka českého (reedice 1992). Následovaly básnické sbírky, pohádky, prozaická díla, eseje a Europeana (2001, Paseka).

(...) Po první světové válce se začaly stavět pomníky padlým vojákům. Aby se na ně nezapomnělo. Historikové říkali, že pomníky padlým vojákům existovali už před První světovou válkou, ale teprve ve dvacátých letech se v západní civilizaci staly univerzálně sdíleným symbolem paměti, a sochaři a kameníci byli rádi, že mají hodně zakázek. Pomníky padlým se většinou stavěly ve formě stély nebo obelisku. Nahoře byl kohout nebo svatý Jiří nebo orlice, podle toho, jaké byli padlí vojáci národnosti, uprostřed voják se zbraní a klidným a odhodlaným výrazem a dole ženy a děti, a antropologové a etnologové říkali, že je to příznačné pro indoevropskou kulturu. Jména padlých vojáků byla většinou seřazená podle abecedy. Nejčastější slova na pomnících byla VLAST, HRDINOVÉ, MUČEDNÍCI a PAMATUJ! Někdy byl na pomníku také nápis BUĎ PROKLETA VÁLKA! a v některých městech byl postaven pomník také vojákům, kteří byli za války odsouzeni k trestu smrti nebo k nuceným pracím, protože nechtěli poslouchat rozkazy. A v roce 1916 byl u Juvincourtu popraven voják, který neměl předpisové kalhoty a nechtěl si vzít kalhoty mrtvého kamaráda, protože byly špinavé a zakrvácené. A v roce 1920 vymysleli Francouzi pomník neznámému vojínovi s věčným ohněm, který měl velký úspěch v Anglii a Belgii a Itálii a také v nových zemích, které ještě neměly dějiny, v Československu, v Jugoslávii atd. Neznámým vojínem se mohl stát voják, kterému nepřátelská kulka roztránila identifikační známku, nebo voják, kterého zavalila země, nebo voják, který zabředl do bažin. Jeden belgický voják zabředl u Courtai do bažin až po kolena a čtyři jeho kamarádi ho nemohli vytáhnout a všichni koně už byli mrtví. A když po dvou dnech ustupovali po té samé cestě, voják byl pořád neživý, ale koukala mu ven už jenom hlava a už nekřičel. (...)

(...) V prvním roce nebo roce a půl války se někdy stávalo, že vojáci na sebe přestali střílet a ná několik hodin zavládlo nevyhlášené příměří, a vojáci se chovali, skoro jako by nebyla válka. U Vauquois měli němečtí vojáci vycvičeného psa, který běhal od německých linií k anglickým a zase zpátky a nosil chleba a cigarety a čokoládu a koňak. Němci měli cigarety a čokoládu, ale neměli chleba ani koňak, a Angličané měli chleba a koňaku dost, ale cigaret málo. A u Predazza vyslali rakouští vojáci k Italům kocoura s kartičkou, na které bylo napsáno POSÍLÁME VÁM NAŠEHO KOCOURA S DOUTNÍKEM. Doutník měl kocour přivázaný kusem provázku na zádech. A Italové vykouřili doutník a kocoura zabili a snědli. A u Carency na Štědrý den v roce 1914 zpívali němečtí a francouzští vojáci společně koledy a připíjeli si na zdraví a pokřikovali na sebe vtipy. A Němci vořali na Francouze, jestli je pravda, že jedí žáby, a Francouzi se ptali Němců, jestli je pravda, že po pivu rostou vousy. Ve vojenských štábech se nevyhlášené příměří tolerovala, protože to byl způsob, jak nechat vojáky odpočinout a ušetřit na dovolenkách. A později na německém vrchním velitelství usoudili, že by byla škoda nevyužít nevyhlášených příměří v zájmu spravedlivé propagandy a informace nepříteli, a začaly tisknout letáky a pohlednice, které pak němečtí vojáci posílali přes minová pole spolu s cigaretami. Na letáčích stálo, že Angličané pomáhají Francouzům jenom na oko, nebo že východní fronta už neexistuje a ruská armáda byla zahánána za Ural. A na pohlednicích byli vyfotografováni

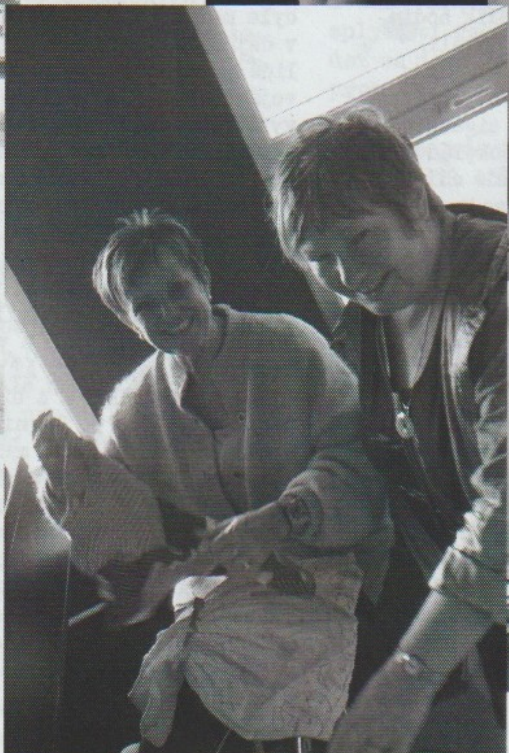
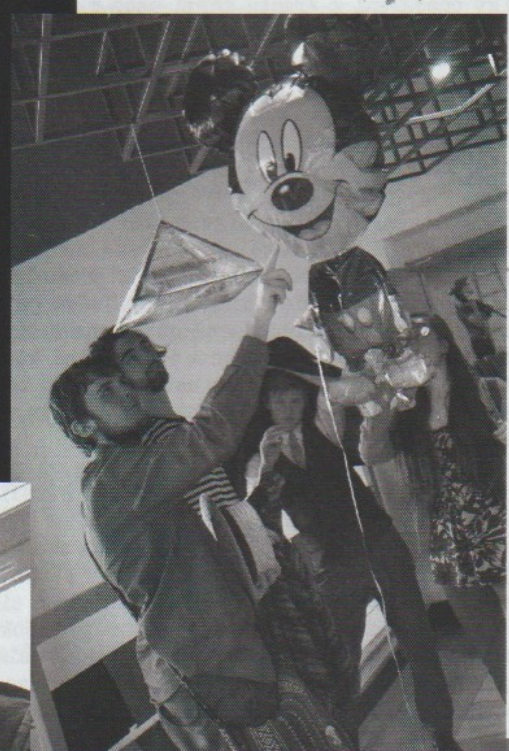
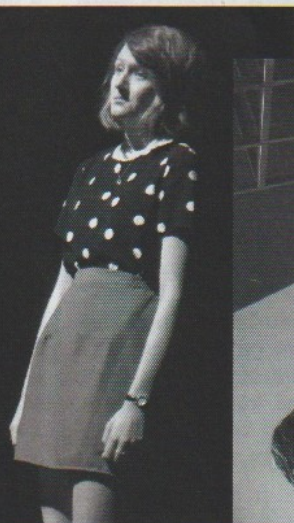
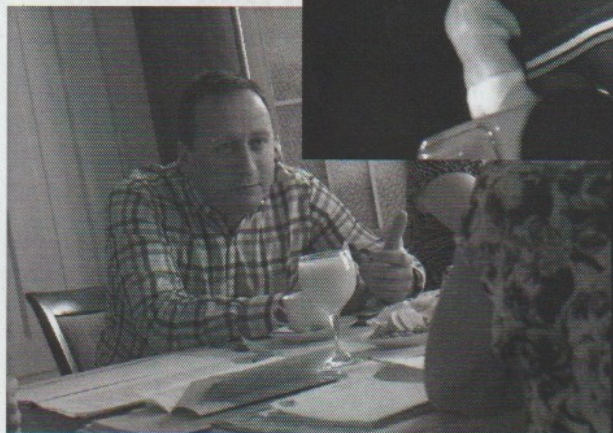
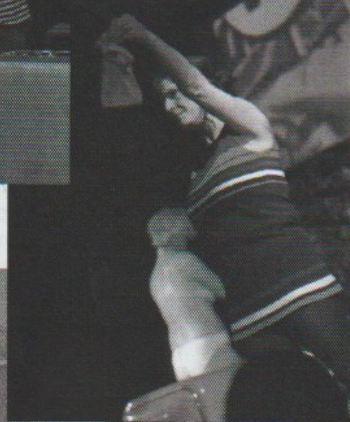
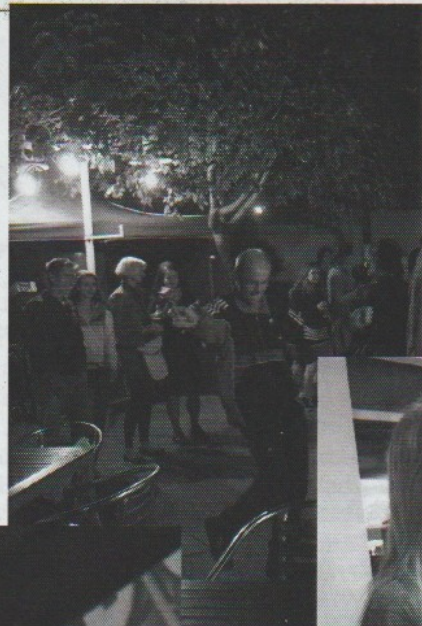
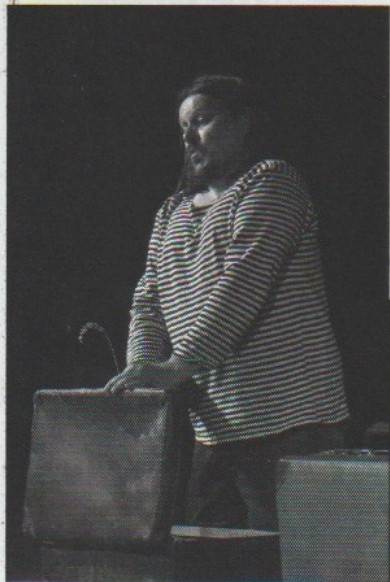
francouzští vojáci, kteří padli do německého zajetí, a všichni měli opálené tváře a čisté uniformy. (...)

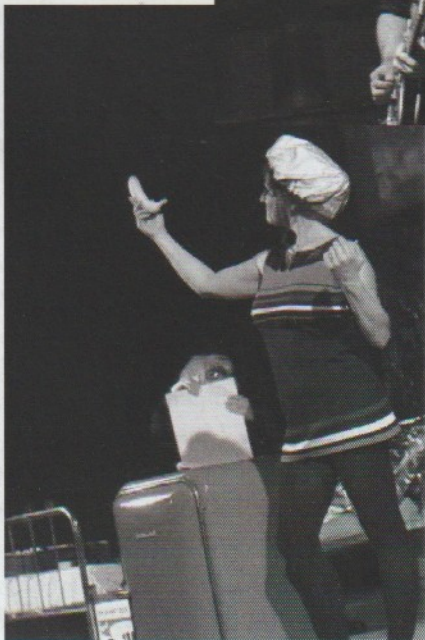
(...) Ve Zlaté době žily ještě ve městech kozy a slepice apod. a mužové kouřili viržinka a hladili si vousy a po ulicích jezdily elektrické tramvaje a drožky a kolesky a koněspřežné omnibusy. Koní ve městech používalo i k přepravě zboží, protože nákladní auta skoro neexistovala, a také v armádě a četnictvu. V první světové válce mnoho koní zahynulo, zvláště na východní frontě, kde bojovaly ruské, německé a rakouské kavalérie, a v roce 1916 pronikli němečtí špióni do stájí rumunské armády a umístili do píce zárodky vozňivky a 3 055 rumunských koní zemřelo. Na západní frontě se koní používalo hlavně v průzkumných hlídkách a k přepravě děl a kulometů a potravin a fošen k výstavbě zákopů, a jízdní pluky byly udržovány v pohotovosti, protože generálové doufali, že až pěšáci prorazí nepřátelské linie a vyřadí z provozu kulometná hnízda, kavalérie rozhodne o výsledku války smělym obchvatem nepřítel, a v roce 1915 vymysleli Francouzi pro koně speciální plynové masky. Po válce koní ve městech i v armádě ubylo a většina městských stájí byla zrušena nebo přebudována na mateřské školky, protože architektura stájí odpovídala potřebám mateřských školek. Za druhé světové války většina armád počet koní zredukovala, kromě Rudé armády, která udržovala v pohotovosti osm set tisíc koní a čekala, až Němcům dojde benzín nebo až zabřednou do bahna. V Německu a v jiných evropských zemích byla v té době už většina stájí zrušena nebo používána k jiným účelům, a v koncentračním táboře v Birkenau sloužily stáje také jako ubytovny, a do jedné stáje se vešlo buď 52 koní, nebo 1000 až 1200 vězňů. (...)

(...) Historikové říkali, že vyhlášení mobilizace v roce 1914 odpovídalo náladám ve společnosti v Německu, Rakousku, Srbsku, Francii, Itálii atd. a že První světová válka byla možná jediná opravdu národní a vlastenecká válka v dějinách. A když vojáci kráčeli městem na nádraží, lidé se sbíhali a volali vlastenecká hesla a vkládali vojákům do hlavní pušek karafiáty a kapela řízně vyhrávala. A v Anglii, kde v roce 1914 nebyla povinná vojenská služba, se přihlásilo přes půl druhého milionu dobrovolníků. A kráčeli na nádraží a těšili se, že válka v nich oživí ctnosti, které moderní průmyslový svět zatlačil do pozadí, lásku k vlasti a odvahu a obětavost. Ale jak válka pokračovala a přibývalo min a zátarasů a svrabu a krys; byli si vojáci čím dál méně jisti, zač vlastně bojují a cítili se opuštěni a nemilovaní. A stříleli po krysách a vyráběli popelníky a vrývali do nich nožem popelníky AŤ ŽIJE 25. KOMPANIE, VZPOMÍNKA Z VÁLKY, NA ZDRAVÍ! A UŽ NIKDY VÍC! Ve Francii a v Anglii bylo po První světové válce hodně pacifistů a veřejné mínění bylo mírumilovné a Němci zatím šli uniformy a vyráběli tanky a letadla. A pacifisté říkali, že mír je nejvyšší hodnota, ale nacisté si mysleli, že nejvyšší hodnota je vítězství a velikost láského osudu, že spočívá v boji mezi dobrem a zlem, a komunisté soudili, že je třeba uspišit vítězství komunismu, a ve Španělsku vypukla občanská válka a Němci přepadli Polsko a Dánsko a Norsko a Holandsko a Belgii a Francii a Rusové přepadli Polsko a Estonsko a Lotyšsko a Litvu a Finsko a Rumunsko, a tak začalo být zřejmé, že vypukla Druhá světová válka.

(zuz)

ZE ZÁKOPU

TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI

O MAŠINĚ TĚLA A KYSLÍKOVÝCH BUBLINKÁCH

Kdo četl Lazarety v letošním zpravodaji, tomu nemusím příliš podrobně popisovat atmosféru Evy workshopu. Tisíce informací a emocí, které nelze vstřebat logicky (rozumně), kterými je možné se pouze nechat obklopit jako bublinkovou lázní, ponořit se, vnímat proud a reagovat vším.

Asi tak třetí den po ránu jsem zaslechla výtku: „... seminář-jevištní řeči, ale furt mluví jen ona, i na porody asi dojde, to je divný...“ Evu už několik let (vděčně) znám, a tak tuším své a nekomentuji to.

Odpoledne sama vstupuji do procesu. Hovoří se zde velmi poetickou řečí (a důvodem není to, že jsme na festivalu poezie): o kódech jazyka, o vůni kávy a podvědomých asociacích ustavených v dětství: připomíná nám domov, bezpečí. Varování na krabičkách cigaret? Tss, cigarety kouří frajeři, je to nebezpečné, ale my tak moc chceme být dospělí! Povídejte mi o skryté reklamě!

Máme si stoupnout a (asi) se nějak srovnat, ale slyším: „...stoupněte si do lyžáků, teď zip, betony, tělový korzet, ... a kulička, ano, výborně, už přicházejí golemové.“

Dejcháme modrý kyslíkový bubliny, sedíme jako faraon – bachař a odsouzenec k smrti, kousek páteře jen asi přes dva obratle rozhoduje o tom, jak sedíme a co se děje v rovině emocí.

U piána říkáme Ig-Ig a ještě něco se špičkou jazyka pod nosem a závažíčkama na stoličkách. Mám v puse hřebík, mozartovou kouli, jeskyňku. A k tomu informaci, že nejvíc stažené kromě šije máme čelisti a kořen jazyka.

Než se začne mluvit či zpívat, potřebujeme dýchat a stát (tedy lépe řečeno: DEJCHAT a STÁT). Víím to, ale zas jednou to na pár hodin zažít je obcerstvující. Závidím trochu těm, kteří mají ještě dva workshopy před sebou a do redakce odcházejím s kuličkou na temeni a srovnanými rameny. Dík, divoženko.

„Když mluvíte, je důležité to před tím a pod tím, ... mašina těla jede dřív a zastaví se až za tečkou.“

Z redakční návštěvy workshopu Evy Spoustové.

(rad)

NA NÁVŠTĚVĚ U EMY.

Navštívil jsem dnes cvičiště jednotky pracující na podstavech inscenací. Měl jsem štěstí, někteří účastníci semináře včera hráli a zkoušeli, a tak pro ně Ema rekapitulovala práci předešlého dne. Bylo zřejmé, že jak bylo přislíbeno v anotaci k semináři, pracovalo se na vlastních projektech jednotlivých účastníků – a to od fáze prvotního nápadu až po problémy konkrétního textu / inscenace.

Ema při rekapitulaci bohatě gestikulovala, zdůrazňovala, podtrhávala, zpochybňovala vyslovené, prostě komunikovala celým

rozsahem svého secesně rozkošatělého výrazového rejstříku. Bylo těžké z ní odtrhnout oči, a když, tak jen proto, aby posluchač docenil skutečnost, jak se takový květnatý projev do přidělené místnosti pod překrásný secesní strop a bohatý lustr hodí.

Občas byl její úvodní projev přerušen cestou některého z účastníků semináře kavárenského dovnitř červeného sálu či opět ven. Jedna z procházejících účastnic omluvně pípala: „To to kafe!“ Každý takový průchod byl doprovázen rituálem dovírání špatně doléhajících dveří, no k vzteku!

Ema u každého z případů zopakovala, s čím ten který účastník či účastnice přišel, přiblížila témata, která diskutovali a informovala, kam se společně při práci na projektu dostali. Trochu větší pozornost věnovala práci jedné přítomné účastnice na scénáři Žitkovských bohyně a zdůraznila potřebu v jisté fázi kolektivní práce pevněji uchopit vedení, má-li být cílem tematicky i stylově jednotná inscenace.

Poté už mimo rámec rekapitulace došlo na práci na konkrétním námětu jednoho z účastníků, který si pro inscenování vybral humoristickou knížku skládající se z různých pouček a doporučení stran slušného chování. Ema na ní předvedla „lístekovou metodu“, kdy si účastníci poznamenávali jednotlivé úryvky či samostatné části textu na papírky a jejich následným seskládáváním měli ohledávat možnou práci na struktuře budoucího scénáře.

Nechal jsem skupinku pracovat už beze svědků. Ze zájmu, který měli účastníci nejen o své projekty, ale i o inscenační plány těch druhých, jsem došel přesvědčení, že jistě využijí nabízených následných e-mailových konzultací s Emou, a že se budou o jejich průběhu v následném čase navzájem informovat. Nezbyvá než držet pulce, aby alespoň některé z nich došly realizace, a zadaří-li se, že některý z nich uvidíme za rok třeba tady v Prostějově.

(krast)

CESTA KÁVOVNÍKU A PAŘÍŽSKÉ BOULEVARDY

Takže ten elegantní pán, co mě první den přišel napomenout do redakce za Smetanovi sady je TEN Radovan Lipus? Ahaa!! Odpustila jsem si tu neodpuštělnou hrubku. Ve čtvrtek mě potěšil rozhovor s ním v Yperitu 04: jeho vnímání Prostějova, Starorežné, ale i obecně - pokorný respekt k souvislostem a vztahům míst, krajiny, historie... Zvědavá jsem se v pátek vydala do kavárny v Kotěrově domě na 4. část workshopu „Poezie kavárny a kavárny poezie“. Než jsme vypili úvodní kávu, povídalo se. Překvapila mě šíře témat a informací, které si účastníci připomínali ze včerejška: Byla řeč o sazeničkách plujících přes oceán, o hyperaktivních kožách, o mapě světadílů a národech, které kávovník rozšířily, a o tom odkud a kam. Ozvaly se postesky nad tím, že souběh workshopů a rozborových seminářů tříští návaznost. Přesunuli jsme se do 1. patra vily. Dál pokračoval strhující proud informací, který propojoval logiku a poezii, rozněcoval ohotu zamýšlet se nad „obyčejnými věcmi“ a klást otázky „proč“ v souvislostech, které bereme jako fakt. Proč mají kavárny velká okna? Proč Angličané pijí čaj, když dříve pili kávu? Proč Paříž v 19. Století vyprojektovala jako první široké bulváry? Odkdy jsou v kavárnách noviny? Došlo i na tvar rohlíků a řepný cukr. Obdivuhodně se propojují inspirativní témata i strhující intenzita s mým dojmem ze semináře Evy Spoustové. Účastníci nemusí litovat nutnosti volby, toho, že „někde nebyli“.

Kavárna jako prolínání vysokého a nízkého. Místo schůzek, rozchodů, útočistě – křišťál, mramor a teplo pro chudé.

Cigareta a káva jako symbol konkrétního času: než dopiješ kávu, než se vykouří cigareta.

Není to všechno. Probereme osud pražských kaváren během posledních dvou set let. Slávie, Unionka, Louvre. Kam kdo chodí dnes? Na listu A4 tvoříme situace pomocí pěti zrněk kávy.

Dochází na poezii. Text Mikuláškovy básně o osamělosti, dvě židle a stůl. Půl hodiny na přípravu. Neskutečně rozdílná pojetí. Omlouvám se, nesdělitelné. Žážitek tady a teď. Divadlo. Víme. Na konci jsme všichni dostali Kofilu a já utíkala zpět do redakce.

(rad)

TLUSTÁ BERTA - DIE DICKE BERTHA

Ostřelování Liege z pohledu belgického Generálporučíka Lemana - Liege 12. srpna 1914
„Mohli jsme slyšet jak se střela blíží. Slyšeli jsme řítící se střelu ve vzduchu, již intenzita narůstala až do zuřivého, řvoucího hurikánu, který přerostl ve strašlivý hrom, který vyvrhl fontány země do vzduchu a země se začala třást“.

POETISCHER TELEGRAPH

GEORG TRAKL

Za první světové války byl Trakl vyslán jako zdravotník do města Gródek na polsko-ukrajinských hranicích. Hrůzy války ještě prohloubily jeho depresivní povahu, pokusil se zastřelit. Byl ale zachráněn a umístěn do nemocnice v Krakově, kde 3. listopadu 1914 spáchal sebevraždu předávkováním se kokainem.

Limanowa, počátek října 1914

Milý pane Zosi!
Po umístění v polském kůrném kůrném elboru Halia Vám
posílám nejraději pozdravy. Byl jsem několik
dnů velmi nemocen, myslím, že nevystavím
smutkem. Dnes jsem rád, že téměř jistě budeme
pochodovat na sever a za několik dní snad
na vltáhneme do Ruska.
Nejraději pozdravy panu Krausovi.
Vaš velmi oddaný
Georg Trakl

Krakov 27. října 1914

Milý, vážený příteli!
Přiloženě vám zasílám opisy obou básní, které
 jsem vám psal. Od vás mi přišel
v nemocnici je mi dvojnásob smutno.
Jako bych už skoro byl mrtvý tento svět.
Raději chci ještě dodat, že v případě
 mého smrti je můj přání a mou vůlí,
 aby všechno co vlastním ne penízech
 a jiných věcech, připadlo své milé sestře
 Zeti. Objímám vás, milý příteli,
 vroucně váš

Na východě

Divokým varhanám zimního víchru
Temný hněv lidu se podobá,
Purpurová vlna bitvy, šum
Bezlistých hvězd.

Noc má brvy zpřeráženy. Mává
Stříbrnými pažemi umírajícím vojákům.
Ve stínu podzimního jasanu
Stěňají duchové zabitých.

Trnitá houština lemuje město.
Z krvavých schodů odhání měsíc zděšené ženy.
Diví vlci prorazili branou.

Gródek

Vpodvečer znějí smrtícími zbraněmi
podzimní lesy, zlaté roviny
a modrá jezera, nad nimi chmurněji
se kutálí slunce; noc obestírá
umírající válečníky, divoký nářek
jejich roztržitých úst.

Ale tiše se shromažďují ve vrbinách
rudá mračna, v nichž bydlí hněvivý bůh,
prolitá krev, měsíční chlad
všechny cesty vedou k černému zániku.

Pod zlatým větrovým noci a hvězd
sestřin stín se potácí mlčícím hájem,
aby pozdravil duchy hrdinů, zkrvavené hlavy;
a v rákosí tiše znějí hluboké flétny podzimu.

Ó hrdější smutku! Vy kovové oltáře,
mohutná bolest živí dnes horký plamen ducha,
nenarozené vnuky.

DEZERTÉR

První kategorii ovládly tradičně dívky, kluků byla jen čtvrtina. 27 interpretací, žádný zázrak, žádný propadák. A žádný problém - mobily disciplinovaně mlčely, časy byly dodržovány, Gábina měla všechno pevně v rukou.

Celkem třikrát se ke slovu dostal Woody Allen a pokaždé to byla zábava. Martin Mokry se představil jako rozčilený zubař (Kdyby byli impresionisté dentisty). Po pečlivé úpravě kalhot se nám všem podíval na zoubek a jeho „vypláchněte prosím“ znělo jako „zavřete oči, odcházím“. Obdivuhodná dávka energie, dobrý timing, jen Martin tak trochu neví, co si počít s rukama. Kamila Kolářová přesvědčivě prožívala osudové nepřijetí syna do elitní mateřské školy (Odmítnutí) a Michaela Kaczmarková nám v povedeném apokryfu vysvětlila, jak to bylo doopravdy s Abrahamem a Izákem (Nalezené rukopisy). Letos se toho vůbec v Prostějově o bibli hodně dozvídáme (třeba ve čtvrtek od Honzy Stehlíka nebo ve středu od Jesliček). Možná má Bůh opravdu svérázný smysl pro humor. A kdo jiný by si toho měl všimnout než Woody Allen... Prostřednictvím Ondřeje Kvěcha jsme sledovali, kterak se ochota snadno může proměnit v šílenství (Stephen Leacock - Kterak si vypůjčit sirku). Už jsem to od Ondřeje slyšel líp, nějak se nemohl rozjet. Možná tréma.

Adéla Pondělíčková se jako dospívající Američanka vyrovnávala s nevídanou změnou v životě, s rodiči, s Paříží. Mám rád tu úvodní pasáž, v níž se díváme na Paříž jejíma očima. Baví mě její vzdor dívky z dobré rodiny i skrývaný strach z neznámého (Stephanie Perkinsová - Polibek pro Annu). Vybrat si k interpretaci první zpěv Máchova Máje, to chce pořádnou kuráž. A nápad. Někjaký nový pohled. Ten, který nabídla Anna Faldusová, docela originální byl, ale moc jsem mu neporozuměl. S despektem (k textu? k tématu? k Máchovi? k tradici?) recitovala nejslavnější verše, technicky zdatně se vypořádala s většinou textu, v závěru přidala afekt. Vlastně to nebylo špatné, ale pochvalu zaslouží asi hlavně za odvalu.

Věcně, s odstupem, bez emocí líčila Veronika Janíčková město po katastrofě (Ray Bradbury - Srpen 2026). Nutila mě přemýšlet, za koho to mluví, kdo je vypravěčem? Snad nějaký robot, který má podat přesnou zprávu? Docela by mě to zajímalo.

A ještě nesmím zapomenout na rozhlasový striptýz (Jiří Suchý), kterým nás provedl Dominik Morcinek. Tmavý oblek, červená košile i kravata - a pak že v rádiu na oblečení nezáleží. K osobitému humoru se Dominikova svérázná interpretace náramně hodila.

Celé první kategorii patří dík - a teď se těšme na 12 statečných z kategorie třetí - pokud tedy přijedou všichni.

Jan Anderle

foto: Bob Pacholík

LAZARET

ROD-IČE A M-UČITELE

Rodinné příběhy léčí.

Odmala milujeme příběhy ze života svých předků. Moje děti se vždy nadšeně obracely na mou matku s prosbou: „Babičko, vyprávěj jak to bylo u vás v pravěku.“ Následovaly většinou příběhy o babiččině válečném mládí, o vyhoštění Čechů z Českých Velenic, o dětských partách, o osvobození jihočeských Třepčič Američany a o následném zabrání téže oblasti ruskými oddíly.

Z obou mých synů se takto babičce zdařilo omylem vychovat odborníky na výstroj a výzbroj armád druhé světové války. Rodinné příběhy matky, otce a jejich předků bývaly u nás pravidelným zákrmem po nedělním obědě. Některé jsme slyšeli tisíckrát. Snášeli jsme to, já a můj bratr, každý jinak. Jednu ze svých oblíbených příběhů matka pravidelně uváděla slovy: „Moje maminka, jak už to tak bývá, měla matku“. Na to můj bratr psychiatr táhle zavyl a odešel se zamknout do svého pokoje. Edukativní cíl příběhů se měnil podle toho, na jakém stupni vývoje se aktuální nejmladší děti v rodině ocitaly. Oba moji rodiče jsou totiž profesí učitelé. Otec, který měl po šedesátém osmém učít zakázáno, celý život kázal o prvorepublikovém ideálu kantorů obrozenců, nadšenců a obětavců, i když od normalizace až do penze směl pouze řídit nákladák. Aby si kompenzoval svůj stesk po učení, školil usilovně kohokoli, kdo se ocitl v jeho dosahu – někteří ze stopařů, které na svých cestách radostně nabíral, mu píší dodnes. Matka byla natolik prosáklá sborovnou, že i doma zvedala zvonící telefon a hlásila se slovy: „Prosím, škola!“. Nejhoršími chvílemi pro nás byly ony nárazové okamžiky, kdy se matka (po třech nedělích nepřetržité pedagogické práce) vracela ze školy v přírodě. Vždycky chvíli trvalo, než si zvykla, že je zase doma. Pamatuji se, jak s námi (těsně po jednom takovém příjezdu) zasedla k večeři, chvíli nic neříkala, pak prudce zvedla hlavu, zadívala se ostře na otce a učitelským ječákem vyvrískla: „Nehrb se a nedrob!“ Bratr opět zvolil (tentokrát tichý) exodus z kuchyně. Velkou úlevu mi poskytlo poznání, že v tom nejsme sami – že podobně postižených „učitelských“ dětí jsou kvanta. A mnoho z nich se „dává k divadlu“. Petr Rychlý, který má maminku ředitelující v mateřské školce, mi líčil, jak byl vyděšený, když si (ve svých skoro padesáti letech) sedl po návštěvě v bytě své matky v předsíni, obul si boty, ohlédl se, kde nechal tašku a podíval se zpátky

na boty. Zjistil, že jeho maminka, bleskurychle zakleknuta, zavazuje mu tkaničky a mazlivě si pro sebe brouká: „A hačorky uklidíme, to je hodný hošíček...“ Vzpomínám si, jak jsme jeli přenačpaným autobusem z Prahy do Mělníka. Fronta se líně a neangažovaně soukala dveřmi tak dlouho, až dvě paní s typickou ondulací, jaké se na učitelkovských hlavách objevují vždy před vysvědčením, začaly vehementně organizovat chod takřka celého nádraží. Při vstupu do autobusu jsem s provokativním šklebem ukázala ruce, aby organizující dohlážitelka zkontrolovala, že je mám čisté (tak jsme se při vstupu do třídy museli v první třídě prokazovat všichni třidní, posedlé hygienou, každé ráno). Paní se rutinně podívala na mé dlaně a mechanicky řekla: „V pořádku. Můžete sedět u okénka. A ticho! Žvýkačku do koše!“ A pak zakřičela okénkem na zbytek fronty venku: „Postupujte řadou ukázněně! Tašky na kolena! Matčina kolegyně tělocvikářka proslula tím, že píšalku z krku a tepláky nesundávala ani doma. Jednou se v tramvaji zamyslela, zapoměla, že vyučování už skončilo a nějak jí napadlo, že zachtvo hlučí. Zapískala tedy „na plný céres“ a zařvala: „Třido, pozor!“ Spolucestující zkameněli, řidič okamžitě zastavil, čímž ucpal křižovatku. Učitelka se vzápětí z vagonu potupně vyplížila. Po zbytek školního roku tuto část tramvajové trasy probíhala vždy pouze po chodníku klusem a tvrdila, že trénuje. Když bratr psychiatr u svého školitele prodělával první část vlastních psychoanalytických sezení, výtečně se bavil, když se slavný psychoanalytický guru zachmuřil a oznámil mu: „No jo, oba rodiče učitelé... Z toho se dostanete většinou jen tak, že se z vás stane psychiatr nebo komediant.“ - Děkuji ti, maminko, děkuji ti tatínku. Je ze mě komediant a učitel, který učí mluvit komedianty. Paulo Coelho říká: „Je jedna řeč, které všichni na světě rozumějí. Je to jazyk nadšení, věci vytvářených s láskou a chutí, s touhou dosáhnout toho, o čem sníme, nebo čemu věříme.“ A jestli kvůli tomu občas vypískáváte tramvaj, organizujete nádraží, zaklekáváte v předsíni, nebo mluvíte lehce z cesty, nezoufejte. Protože Albert Einstein řekl:

„Neexistuje jiná rozumná forma výchovy, než být příkladem - nelze-li jinak, tedy odstrašujícím.“
A takhle krásně fungují rodinné příběhy.

(spouští)

HLAS CIVILISTY

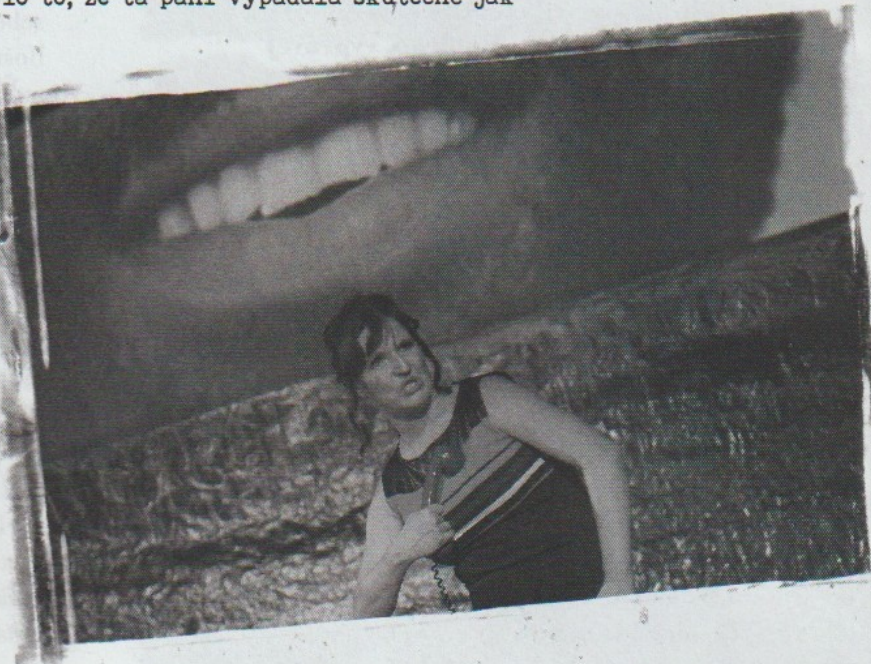
O A k B a zase zpět

No, já jsem si to užila, bylo to pro mě hrozně příjemný, ale myslím, že tady chce mluvit... (Divačka, která ukazuje na Miguela)

Myslím, že se to bude muset vypípat, ale ať jde Andy Warhol a Woody Allen do prdele! (Miguel)

Nejzajímavější věc na tomto představení bylo to, že ta pani vypadala skutečně jak Andy Warhol, nic víc. (Káťa Císařová)

Super, Já jsem teda byl příjemně překvapený, protože jako Andyho Warhola přímo jako neznám a jako znám jenom, co se týče jeho tvorby, jenom málo, a tak jsem od toho očekával něco - ne víc, ale byl jsem tím natolik uchvácen, protože jsem ho vždycky považoval jako za takovou... bizarní a zároveň hrozně zajímavou postavu, co se týče jak v kinematografii, tak vlastně i v umění výtvarném a tak dále, a vlastně i ty dvě pani jako vodvedly fantastickou práci, takže jsem tím... nadšenej, no. Ale musím nad tím ještě přemýšlet, jako co jsem všechno viděl a co jsem vlastně cítil a tak dále, ale prostě celkový pocit je dobrý, celkově se mi to líbilo. (Stehlík Jan)

(krast)

O Dolfíčkoví a Vlastě

Bylo to pěkné, bylo to zajímavé, ale myslím si, že práce s loutkami je hodně náročná, a že když na tom ten pán bude ještě pracovat, tak že bych to chtěla vidět ještě jednou. (Julio Cortasa)

Bylo to hodně vtipné, trochu historie, takové zajímavé a rozhodně to stálo za to, rozhodně. Zajímavá práce s loutkami. Velký obdiv, určitě. (Jan Vaněk)

Bylo to úžasné v tom, jak jeden člověk, který má schopnosti, takový fluidum, dokáže udržet takovou dobu napětí a dovede lidi opravdu hezky pobavit. (Svatopluk Vašut, Teplice)

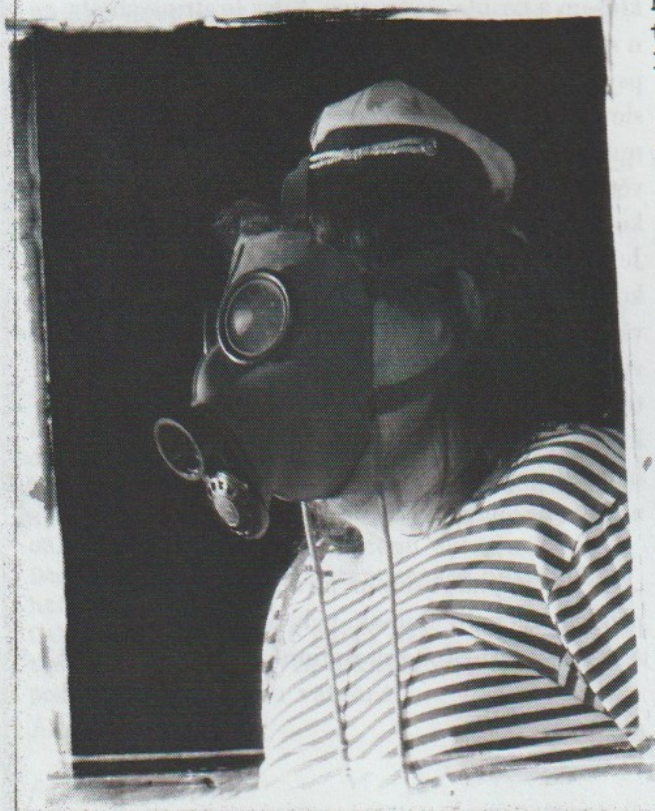
Bylo to takový hezký, prostě fajn. Mně to připomnělo mého dědu, takže jsem z toho taková tedka hrozně rozněžnělá, a tak. (Nechtěla se představit.)

Já si myslím, že to bylo hrozně takové milé a povedené, vlastně pro mě úplně největší zážitek, co se týče divadel tady na Wolkrově Prostějově, a zároveň i to, jak to vlastně byla taková historie jedné rodiny, tak já si myslím, že každý se s tím dokáže identifikovat, třeba my máme v rodině podobné historky a jak jsem to tam tak hrozně moc viděla a celou dobu jsem dokázala udržet pozornost i díky tomu, že se tam měnily různé herecké techniky, a tak dále. Naopak bych řekla, že byla výhoda, že to všechno dělal jeden člověk, protože o to víc ho obdivuji. A asi jako poslední věc: že ta emoční křivka toho představení byla proměnlivá, že byly místa, kdy jsem se skutečně od srdce zasmála, ale někdy mě i zamrazilo, někdy jsem byla dojatá, takže krásný zážitek. (Eva Hadravová)

Život každým hejbe jak s loutkami, takže to je tak jako všechno. (Karim)

(krast)

foto: Bob Pacholík

KULOMETNÉ HNÍZDO

O Dolfíčkoví a Vlastě

„Takové příběhy máte i u vás doma“, pronesl téměř omluvně Roman Černík, jediný autor a protagonista pohádky O Dolfíčkoví a Vlastě na konci svého představení. Plně hlediště Klubu Duha mu odpovědělo vydatným potleskem. Roman Černík si přivezl plné kufry silných příběhů, které se navrstvily zejména kolem osoby jeho dědečka Adolfa Jílka. Poháněn silnou touhou je vyprávět došel až před prostějovské publikum a za použití jednoduchých rekvizit a loutek mu tyto příběhy sdělil. Dramaturgicky úsporně vystavěl silný počáteční a (zároveň) závěrečný obraz, načrtnul kompozici několika historek a vystavených vtipů, a hlavně přivezl sebe, koncentrovaného a připraveného se nám otevřít a vykreslit příběh okamžitě nalezenými, novými slovy. Hledání slov, rekvizit, výrazu v boji s vlastními předpoklady i špatně se

zavírajícími kufry, shazování jakékoli předem dané masky byly v nastoleném divadelním tvaru integrální součástí výpovědi, přibližovaly nám osobu vypravěče a vytvářely prostor rituálu, který vycházel ze ságy jedné rodiny, ale dotýkal se všech, kteří na jeho hru přistoupili, a vytvářel v sále vědomí nadosobního rozměru lidských dějin. Prostý apel poslední věty pak působnost představení dokázal posunout daleko za hranice divadelního sálu.

A ještě osobní douška, kterou pochopí ti, co také viděli: Můj dědeček, ročník 1914, rodák z Klatov od poloviny třicátých let sloužil u dragounů a před vypuknutím druhé světové války to dotáhl k hodnosti štábního kapitána. Na začátku protektorátu dokázal předstírat, že se mu splašil kůň, a rozehnat tak demonstraci henleinovců. Trestu smrti unikl jen zázrakem, po zavření vysokých škol Němci hrál po Slovensku poloilegální ochotnické divadlo s Karlem Rodenem a Karlem Högerem, i jeho další osudy byly zběsilé. Předpokládám, že se s Adolfem Jílkem znali. Ano, takové příběhy máme doma všichni...

Vojtěch Bárta

Na cestě k Warholovi

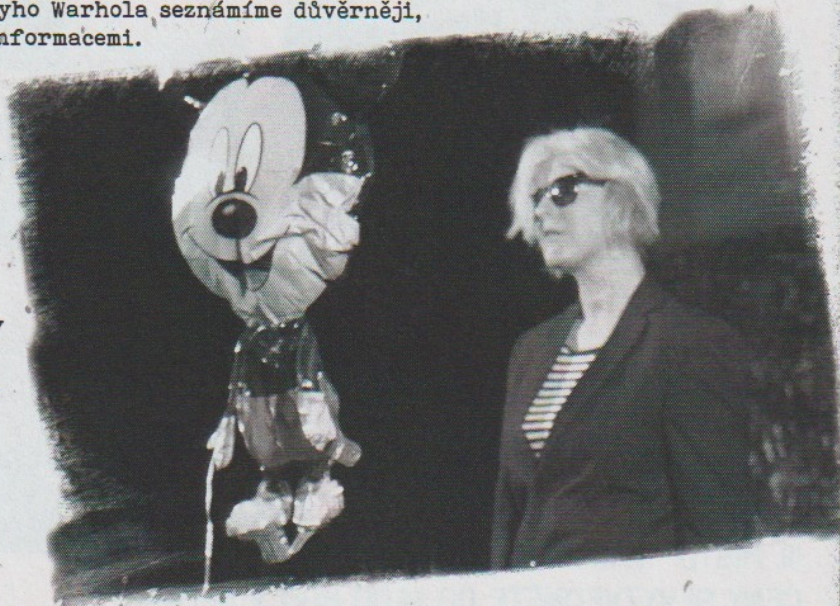
Díky pardubickému divadlu NAJT jsme se v pátek večer setkali v prostějovské Duze s Andy Warholem. S ikonou pop-artu nemohlo setkání proběhnout jinak než právě pop-artově. Padesátiminutová inscenace mi utekla rychle, měl jsem pocit, že uplynulo minut sotva dvacet. Výborný scénář vznikl podle knihy Od A k B a zase zpět (Filozofie Andyho Warhola) z roku 1975 (česky vyšla v nakladatelství Archa v roce 1990). V centru jeviště stojí stylová červená lednička, rozděluje prostor na dvě části - sterilní postel Andyho W. a byt, který obývá a v jednom kuse uklízí B. (Což jsou všechny ženy, které mu kdy pomohly zabíjet čas). Andy se probouzí a telefonuje B. Krom toho, že si dojde na záchod a převlékne se, se vlastně nic nestane. Jen si telefonují. A přece se s osobností Andyho Warhola seznámíme důvěrněji, než kdybychom byli zahlceni životopisnými informacemi.

Důležitou součástí inscenace jsou vynikající filmové projekce Michala Kudláčka. Někdy ilustrují, někdy komentují, někdy nabízejí dokumentární záběry. A k tomu zní rocková hudba skupiny The Velvet Underground (A. W. byl jejím manažerem).

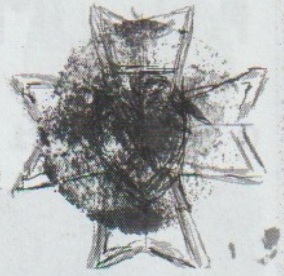
A potom jsou tu mimořádné herecké výkony. Naďa Kubínková s warholovskou parukou a v černých brýlích jemně stylizuje umělcovy pohyby, nemá mnoho akce, a přece ji divák nepřestává vnímat, nepřehlédne žádné z gest. Jana Tichá je živelnou Andyho přítelkyní, ženou (ženami) s mnoha obsesemi, frustracemi. Je zábavná, plná energie, a zároveň sama, vyděšená, opuštěná.

Přiznám se, že marně přemýšlím, proč je hodnocení diváků relativně nízké. Pro mě to byl silný zážitek

Jan Anderle

VÍTĚZOVÉ ŽELEZNÉHO KŘÍŽE

Dnes si v redakci
vzvedli ceny
výherci Vojtěch
Bárta a Jitka
Šotkovská

Zároveň losovala zaslepená lektorka:

VÝHERCI:

I. MÍSTO - KATEŘINA CÍSAŘOVÁ

II. MÍSTO - VERČA

III. MÍSTO - KARIM

CENY SI VYZVEDNĚTE DO 14.00 HOD. V REDAKCI.

BLBKY Z PRAHE SE LOUČÍ

Vysunout Akram, zasunout Akram. Vysunout Raduna, zasunout Raduna. Marián zas nemá trup, potřebuje periskop! Doprdle, chyběj nám tři stránky! Raduna, Zuza a Marián zvrací cestou z redakce poezií: „Dnes budu recitovat... BĚAAHHHH!“ II. kategorie slaví a vozírá se. Nemáte v tý cigaretě trávu? A nedělejte z barmanky vola! Ani když se fotí s Mandražé, místo toho, aby obsluhovala. Váša vášní. Renda drží Jarka za bradičku. Vojta s Kubou to rozpálují. „Děti, mějte rozum!“ Miguel se vzteká. Akram se svlíká. Ivo a Madla/Magda/Majda? Raduna: nejsem trapná, že sem unavená? Nejsem trapná, že se mi chce čúrat? Veselo sůtaže! Porodci byli nadšený z cen - Vojta tančil po Duze a Jitka políbila Mariána. Mladá buchtinda z Prostějova běhá zmateně po Duze a hrozně chce vyhrát soutěž. Nevyhrála. Hostesky si hrajou na letušky: A hlavně všichni miřte ke Kotěrovi na pobrokovou kapelu Sabráž. Spoustovka zase vyhrála, tentokrát svoje vlastní tričko z HáEmka. Akram: Holky, je tohle Vrzák? Raduna: Ukaž, já si ho nikdy nepamatuju! Němrava: A vy jste všichni z Kladna? Váša si užil Warhola, protože si myslel, že bude trvat dvě a půl hodiny. Víte, že hovězí je od hovada? U nás je to hovádo. Včera přijelo z Plzně Mandražé a dneska Dolfíček s Vlastou. Včera se blbky smály ječícím buchtindám na Mandražé a dneska si je pouštěj v redakci. Blbky: Mariáne, Vohul to! ÚÚÚÚÚÚÚ, FRANTIŠKOVY LÁZNĚ!!!! Máša: Musíme dopsat už ty blbky. Zuza: Tak to půjdem psát ven na cigáro? Máša: Ne, to bysmě nemohly poslouchat Mandražé. „Kam lezeš, ty Zákopová noho!?“ Raduna se dojmá nad zákopovou nohou. Máša: Raduno, už jsi ho sbalila? Raduna: Ne, ale přečet si o mně, že mám pět dětí. Akram: Tys mu dávala čist svůj porodní deníček? Raduna: Ne, ale napsala jsem to do Yperitu. Máša: Ty seš blbá. Ale loni to Šípovi nevadilo. Akram, když je unavenej, tak žvaní o tom, co všechno režíroval před deseti lety ve Zlíně. Raduna, když je unavená, tak se stává překladatelkou. Marián dělá válečný zvuky, Máša je protivná a Zuza se válí po zemi. Marián: Zuzka, proč sa tu váláš po zemi? Máša: Zvedněte, proboha, někdo slečnu režisérku? Zuza: Váláš je váláš nebo váláš? Marián: Čo? Zuza: Váláš jako válíš. Marián: Váliáš. Zuza: Váliáš? Marián: Ako l s háčkom. Akram: Řekne se u vás na Slovensku Mikymaus mikymaus a nebo něk jako mikymyška? Jůůůů. Roman nám pochválil Yperit! Vojta se strašně těší na Honzu Roubala. Kuba zase odjel: KUBÓÓÓ!!! A Ivo taky. IVÓÓÓ!!! Už je tady Kryštof?

Máša: Chce to nějaký patetický sbohem.

Zuza: A zejtra už blbky nebudou?

Máša: Leda tak onlajn na jevišti.

Tak pusu, noste všichni neprůstřelnou vestu, jako Honza A., čau.

PS: Ty vole, tohle až si zas přečtou naše mámy...chjo.

Blbky: mariánééé, máme hotový blbiny.

Marián: Votřes!

U KANŮNU:

AKRAM STANĚK

Babička mi prorokovala devatero řemesel a desátou bídu. Jsem herec, loutkoherec, režisér, grafik, účetní, porotce, redaktor, námořník, trochu ajťák... Do Prostějova jsem přijel psát...

MARIE NOVÁKOVÁ

Dramaturgyně. Adaptérka nedramatických látek, Tygr v tísni, Městské divadlo Kladno, Kühlschränke, občes porodkyně, ale hlavně blbka.

ZUZANA BURIANOVÁ

Kočovní režisérka, dramaturgyně v BodyVoiceBand, blbka pár ekseláns a stále zamilovaná do Máši.

RADKA JOSKOVÁ

Scénografka, ilustrátorka, arteterapeutka a i letos matka pěti dětí, zde osvědčená zmatená fčela. Tygr v tísni, a tak různě.

MARIAN ŠKORVAGA

Grafik, herec... to je jedno, teraz som tu.

KARTE VON PROSSNITZ

1 DUHA - kulturní klub u hradeb

2 Městské divadlo

3 Národní dům

4 kino Metro 70

5 zahrádka U Kotěřů

6 Zámek - Galerie

7 rodný dům J. Wolkera

8 socha J. Wolkera

9 bufet Gastronom

10 U krále Ječmínka

11 restaurace Atrium

12 občerstvení DĚSI

13 Dvanáctopic

ŽELEZNÝ KRÍŽ - SOUTĚŽ

Správná odpověď ze věrejška je a).

Zákopová noha je onemocnění nohou vystavených dlouhodobě chladu a vlhkosti.

**DNES STRUČNÝ DOTAZ SE
STRUČNÝMI MOŽNOSTMI
ODPOVĚDÍ. CO TO BYL
TRÉN?**

a) Improvizovaný vlakový svršek (násep, koleje), budovaný ženijními jednotkami pro logistickou podporu frontových jednotek.

b) Vojenská zásobovací jednotka různé velikosti i různého vybavení.

c) Sterilní gázový roubovák vkládaný do ran k odvodu hromadící se krve a dalších tekutin. Jinak také drén.

d) Cvičný terč pro nácvik boje zblízka. Byla to figurína vojáka na otočném čepu, na které se nacvičovaly účinné chvaty v boji na bodák.

(připravuje krast)

